

Zborul , așa cum m-a învățat Nichita...

Adina Speranta

iau aripile zdrențuite de la ultimul zbor
umplu golurile cu bucăți azurii de cer
din visurile mele
colorez gânduri fericite cu ele
lipesc petale clipelor trecătoare
apoi le prind de umerii aplecați
a închinăciune

închid ochii
poarta separă două lumi diferite
privesc universul din mine
pulsând a chemare
ascult zgomotul sângelui ce lovește în artere
ca un torent uitat de vreme
repetă la nesfârșit
strigătele furibunde
a dorință de înalt

frica pecetluiește secunda în care
încet vibrez din aripi
mângâi aerul cu atingeri ușoare
de teamă că nu voi zbura
dincolo de golul din mine
peste lumea din jur

adun energiile visului
le prind mănunchi în inimă
împletesc lumina cu speranța
apoi ridic privirea
în care se oglindesc stelele
inspir farmecul înaltului
mă ridic pe vârfurile picioarelor
șoptesc iubire zâmbind
din inimă țâșnesc
fluide stelare
uit de mine

și zbor...

3.01.2016